

PREGS I PREGUNTES

La ratlla de sempre

Políticament, Euskadi no és més que una comunitat autònoma de règim comú. I això és el que ara està en qüestió. Mentre Catalunya intenta discutir el "café per a tothom" tributari, el Parlament basc ha decidit tirar endavant una proposta per al reconeixement jurídic d'Euskadi com a "societat distinta", exactament en la mateixa direcció que ha permès al Quebec convocar dos referèndums d'autodeterminació amb la sobirania en joc. I, naturalment, el debat de la setmana passada al Congrés va anar en aquesta línia. Socialistes i PP van exposar com a idea essencial que les institucions basques (o catalanes) d'autogovern són contingències polítiques derivades de la Constitució del 78. Al seu parer, les disset autonomies són molt legítimes i es mereixen tot el reconeixement, però, en puritat, podrien existir... o no.

Des de l'altra banda, el lehendakari Ibarretxe i també Duran i Lleida o Puigercós van reclamar uns drets originaris per a Euskadi i Catalunya que no es deriven de la legalitat espanyola, sinó de l'existència d'una consciència nacional diferenciada. Així, el Congrés dels Diputats va reproduir l'esquerda nacional que el tripartit intenta esborrar a Catalunya però que torna a la superfície cada cop que els polítics intenten parlar de política i no de gestió. El que no està clar és per quina raó la ratlla que divideix espanyolistes i basquistes ha d'evaporar-se quan s'estableixi exactament la mateixa dialèctica entre Espanya i Catalunya. És molt fàcil posar-se d'acord quan es tracta de reparar-se les conselleries que tenien uns altres. No ho és tant quan el que està en joc són els interessos polítics i econòmics d'un estat que també és un paraigua per a formidables interessos privats.

Salvador Cot

La crònica

La solidaritat catalana i l'enemistat del PP d'Alcoi

Divendres, 29 de gener

Ovidi, deu anys. Els actuals ocupants de l'Ajuntament d'Alcoi responen a la seva curiosa manera davant la proposta del Casal Jaume I - Centre Ovidi Montllor i del Club d'Amics de la UNESCO perquè se sumi als actes de record i homenatge de la ciutat natal de l'artista, que s'organitzen amb motiu del desè aniversari de la seva desaparició: el PP, que ha negat la participació consistorial, presenta com a excusa que "deu anys no són suficients per a celebrar homenatges". En tot cas, i per desgràcia de la regidora Lucía Granados -que diu que no vol "sentir parlar mai més d'aquest Ovidi"-, tant a Alcoi com a la resta del país es preparen, naturalment, un fum d'homenatges. Ovidi Montllor, ben viu des de les seves vacances, i picant fort: als uns els cou; als altres, els vivifica.

Dimarts, 1 de febrer

La solidaritat catalana: 0,7% x 11. La comissió d'experts encarregada pel conseller d'Economia català, Antoni Castells, de definir el dèficit fiscal de Catalunya fa públics els resultats. Entre el 1986 i el 2001, la mitjana del dèficit és del 7,6% del PIB català. Aquest percentatge correspon al que l'estat ha ingressat gràcies a Catalunya i no ha tornat, és a dir, el que altres anomenen solidaritat. El percentatge varia cada any, però al 2001, l'últim exercici estudiat, el dèficit va ser del 9,2%, la qual cosa, en euros, vol dir 11.307 milions (prop de 2 bilions -amb b!- de pessetes): els catalans van aportar a l'estat 36.240 milions d'euros, i l'estat n'hi va retornar, en forma d'inversions i serveis, només 24.932.

Cal recordar que molta gent reclama que els països desenvolupats siguin "solidaris" amb els països en via de desenvolupament amb un 0,7% del seu PIB, onze vegades menys que aquest 7,6%?

Dimecres, 2 de febrer

Patates en perill. La patata de sa Pobla

és gairebé l'únic producte agrícola mallorquí que es manté amb prou solidesa econòmica, ja que se n'exporta gairebé la totalitat de la producció a Anglaterra. Per al poble de sa Pobla és, evidentment, un eix fonamental de l'economia local. Prop del 20% dels terrenys on s'hi cultiven han estat afectats per les tempestes, nevades i gelades de final de gener. Els pagesos ja han demanat ajuda als governs autonòmics i estatal davant del que consideren un desastre.

Dijous, 3 de febrer

Matas treu pit a Barcelona. Convidat per la Cambra de Comerç de Barcelona, el president Jaume Matas es desplaça a Barcelona per llegir una conferència. Va fer un cant al turisme i, de passada, carregà fort ferm contra l'ecotaxa de l'anterior govern del Pacte de Progrés perquè, segons assegurarà sense donar xifres que avalessin l'asseveració, provoca "la fugida" d'uns 700.000 turistes de Balears.

Divendres, 4 de febrer

El sí, el no, a la Constitució i a Zaplana. Comença a mitjanit la campanya electoral pel referèndum de la Constitució europea. Els lemes de campanya són desapassionats: el PSC diu sí "Perquè som Europa" (una obvietat?); CiU, "Ara sí, més Europa, més Catalunya" (i després?); el PP, "Sí a Europa" (fàcil?); ERC, "Per moltes raons, aquesta Constitució, no" (quantes?), i ICV, "Per Europa, volem una Constitució de debò" (de debò la tindrem?). Seria bo opinar sobre els punts més importants de la Constitució. Ara, qui ho tindrà més difícil tot i això pot ser CiU, que fa un "sí matisat", cosa molt complicada, perquè, en un referèndum, un sí només és un sí. Curiosament, el PP també el matisa, neguitejat per coincidir amb el PSOE (atenció!, la segona coincidència en una setmana, després del no al pla Ibarretxe).

Recordem també que el poc exemplar Berlusconi participarà en un míting a

UNA DE TANTES

A dalt, el conseller d'Economia, Antoni Castells, ha demanat als experts que calculen el dèficit fiscal. El resultat és del 7,6%. Zapatero assegura que està mal calculat i Castells replica que faci comptes. A l'esquerra, Ovidi Montllor. El PP d'Alcoi ha negat la participació de l'Ajuntament en els actes d'homenatge a l'actor i cantant.

Barcelona, pel sí; però, en canvi, Zaplana no intervindrà en cap dels actes previstos al País Valencià. Sembla que continuen obertes les ferides, i Francesc Camps no l'ha invitat. El seu amic Matas, per contra, sí que el reclama a les Illes Balears.

Tota la setmana

El PSM aposta per l'Estatut. El PSM ha preparat una bateria de propostes per presentar en la comissió parlamentària que redactarà la reforma de l'Estatut balear. La intenció és presentar-les escalonadament per provocar al màxim de debat possible, i, així, tenir protagonisme en una qüestió essencial per al PSM. De moment, el partit reclama la sobirania fiscal, única manera de posar fi a "l'espòli econòmic".

Lluita extrema... dreta. Afer Mislata: arran d'un reportatge televisiu presentat per Mercedes Milà on es mostraven imatges d'un combat de *vale-tudo* (cruenta modalitat de lluita sense límits) fet en

aquesta ciutat de l'Horta, s'ha sabut que l'alcalde, Manuel Corredera (PP) va assistir a l'*espectacle*; que entre el públic hi havia infants; que les connexions entre aquests actes i l'extrema dreta són més que evidents; que l'Ajuntament va llogar el poliesportiu municipal per a aquest acte de violència; que l'abril del 2004 Mislata va subvencionar amb 34.000 euros (el 20% del pressupost de la regidoria d'esports) un campionat de *kyokushin knock-down* (la modalitat més violenta del karate) dins els actes del mes contra la violència en l'esport; que també els municipis de Riba-roja (Camp de Túria) i Alboraià (Horta), ambdós governats pel PP, havien llogat, anteriorment, instal·lacions públiques per a activitats similars, i etcètera. S'ha reclamat la dimissió de l'alcalde de Mislata, però els responsables del PP no han trigat a donar suport públic a Corredera. Per la seua banda, els grupuscles d'extrema dreta que "patrocinaven" la lluita han agraït la propaganda.

20 de febrer: les raons del no

Vaja per davant que en aquest referèndum no es vota a favor o en contra de la UE, sinó d'una determinada proposta que pretén consolidar un model blindat que aprofundeix en les condicions econòmiques neoliberals i oblida i margina els drets socials, laborals i nacionals dels pobles. Jo, des de l'europeisme, m'apunte a la crítica compartida per la majoria de l'esquerra política i social. El que mantenim no és gaire nou; fins els més ardorosos defensors del text reconeixen que es tracta d'un "tractat pel qual s'estableix una constitució per a Europa" i no d'una vertadera constitució, que el text té greus deficiències i que es tracta d'una proposta bloquejada que només podrà ser reformada si ho decideixen per unanimitat els 25 estats de la UE —difícil tasca en què "valen igual" 400.000 maltesos i 83 milions d'alemanys/es. Malgrat la publicitat institucional al voltant dels drets que s'estableixen en l'apartat II del tractat, aquests són meres referències teòriques que se subordinen al que és l'autèntic nucli ideològic: el mercat lliure i altament competitiu, l'estabilitat de preus i l'interès obsessiu en l'absència del dèficit. No es preveu cap criteri de convergència en salaris, nivell d'ocupació o respecte als estàndards ecològics. Al contrari, s'arrepleguen amb gran detall les mesures que han fet possible les privatitzacions o el desmantellament dels serveis públics. L'armamentisme i la subordinació a l'OTAN, la proposta d'un federalisme intergovernamental i antidemocràtic són només algunes de les altres raons... M'agradaria que guanyara el no perquè es redactara un altre projecte que ens portara a una altra concreció d'Europa, més social, més federal, més democràtica.

Glòria Marcos

RAMA GIL / RICARD CUGAT